

Т а р а с
Г р и г о р о в и ч
Ш е в ч е н к о

Виконав студент:
Кравчик Олександр

Тарас Шевченко

(1814—1861)

- «Кобзар»
- «Гайдамаки»
- «Єретик»
- «Кавказ»
- «Великий льох»
- «Сон»
- «Катерина»
- «Наймичка»
- «Неофіти»
- «І мертвим, і живим...»
- «Назар Сто-доля»
- «Художник»
- «Щоденник».

ЖИТЭВІЙ ШЛЯХ ПОЕТА

Тарас Григорович Шевченко народився 9 березня 1814 року в селі Моринця, у родині кріпаків Григорія і Катерини Шевченків.

Коли Тарасові було два роки, родина переїхала до села Кирилівка. У 1822 році батько віддав сина в науку до дяка. 1823 року померла мати Тараса. Батько одружився вдруге з Терещенчихою, яка мала трьох своїх дітей. З того часу в родині точилися постійні сварки між батьком і мачухою, між дітьми. Після смерті батька мачуха вижила його з батьківської оселі, і Тарас жив у кирилівського дяка-п'яниці Петра Богорського. У 1829 році Тарас став служником-козачком пана Енгельгардта, згодом переїхав з ним до Петербурга. У 1832 році пан віддав Шевченка до живописних справ цехового майстра Ширяєва. Одного разу, перемальовуючи статуї в Літньому саду, Шевченко зустрів земляка — художника І. Сошенка, який познайомив його з видатними діячами російської й української культур (К. Брюлловим, В. Григоровичем, О. Венеціановим, В. Жуковським, Є. Іребінкою). У 1837 році Тарас Шевченко написав поему «Причинна», 22 квітня 1838 року спільними зусиллями згаданих митців Шевченко був викуплений з кріпацтва. У 1843 — 1845 роках поет відвідав Україну. За кілька місяців він устиг побувати багатьох місцях України. 5 квітня 1847 року Шевченка було заарештовано і відправлено до Петербурга. Тут, у казематі, провів Тарас Григорович квітень і травень. Проте Шевченка звинувачували, головним чином, не в участі в Кирило-Мефодіївському братстві, а в написанні революційних творів.

Після закінчення слідства поет засланий до Оренбурзького окремого корпусу рядовим солдатом на 10 років без права писати та малювати.

Але Шевченко продовжував писати, ховаючись від унтерів та офіцерів, на випадково знайдених шматках обгорткового паперу оцупком олівця, хтозна-як добутого. На початку 1857 року друзі поета отримали царський дозвіл на його звільнення, але офіційного дозволу Шевченку довелось чекати аж до серпня. Повернення поета до Петербурга вітали всі прогресивні сили країни. У 1859 році Шевченко отримав дозвіл повернутися в Україну

Як умру, то поховайте

Незадовго до смерті написав останній вірш “Чи не покинуть нам, небого”.

На початку 1861році він тяжко захворів і уже 10 березня того ж року він помер.

Похований був на Смоленському кладовищі.

Мене на могилі
Серед степу широкого
На Вкраїні милій,
Щоб лани широкополі,
І Дніпро, і кручі
Було видно, було чути,
Як реве ревучий.
Як понесе з України
У синєє море
Кров ворожу... отойді я
І лани і гори –
Все покину, і долину
До самого Бога
Молитися... а до того
Я не знаю Бога.
Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Незлим тихим словом.